

מתרצת הגמרא: **שְׁלֵא בְּבֵית דִּין הָיָה קָאֵי** – רבי יהושע לא היה בבית הדין בשעה שרבן גמליאל הודה לפניו, ורק המודה בבית דין פטור.

הגמרא מקשה מברייא אחרת, ממנה משמע שהברייא הראשונה חולקת על רב הונא: **וְהָתֵנָּא**, שכך השיב רבי יהושע לרבן גמליאל, **וְאָמַר לוֹ, אֵין בְּדִבְרֵיךְ שאמרת שטבי יצא לחירות כלום מפני שְׁבָבֵךְ הוֹדִיתָ**, והמודה בקנס פטור. משמע שלאחר הודאתו כבר אי אפשר שוב לחייבו וואפילו יבואו עדים. **מָאִי לָאו תֵּנָּא הִיא** – מסתבר שנחלקו הברייאות בדין המודה בקנס ואחר כך באו עדים. **הָאִי תֵּנָּא** – התנא בברייא הראשונה, דָּאָמַר שרבי יהושע השיב אין בדבריך כלום מפני שְׁבָבֵךְ אֵין לָךְ עֵדִים, ומשמע שאם באו עדים לאחר שהודה חייב, כִּכְר מוֹדָה בְּקִנְסֵךְ וְאַחֵר כִּךְ בָּאוּ עֵדִים חֵיב. וְהָאִי תֵּנָּא שבברייא השניה, דָּאָמַר שרבי יהושע השיב אין בדבריך כלום מפני שְׁבָבֵךְ הוֹדִיתָ, ומשמע שאפילו יבואו עדים הוא פטור, כִּכְר מוֹדָה בְּקִנְסֵךְ וְאַחֵר כִּךְ בָּאוּ עֵדִים פְּטוֹר.

משיבה הגמרא: לא בדין זה נחלקו, אלא דְּכֹוֹל עֲלֵמָא – שתי הברייאות סוברות מוֹדָה בְּקִנְסֵךְ וְאַחֵר כִּךְ בָּאוּ עֵדִים פְּטוֹר, וּבְהָא קִמְפִּילֵנּי – ובזה נחלקו, הָאִי תֵּנָּא שבברייא הראשונה דָּאָמַר שְׁבָבֵךְ אֵין לָךְ עֵדִים, כִּכְר שרבי יהושע חוץ לְבֵית דִּין הָיָה בשעה שהודה רבן גמליאל, ואין הודאתו מועילה, לפיכך אם יבואו עדים אחר כך יחא חייב. וְהָאִי תֵּנָּא שבברייא השניה דָּאָמַר שְׁבָבֵךְ הוֹדִיתָ, כִּכְר שרבי יהושע בְּבֵית דִּין הָיָה באותה שעה, והועילה הודאתו, לפיכך אפילו יבואו עדים אחר כך פטור.

הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בדין מודה בקנס ואחר כך באו עדים: **אִתְמַר, הַמוֹדָה בְּקִנְסֵךְ וְאַחֵר כִּךְ בָּאוּ עֵדִים, רַב אָמַר פְּטוֹר, וְשְׁמוּאֵל אָמַר חֵיב. אָמַר רַבָּא בְרַי אֶחָד, מָאִי טַעְמָא דְרַב – מַה טַעְמוֹ שֶׁל רַב, מִשּׁוֹם שֶׁנֶּאמַר בְּעֵנֵךְ חַיִּיב כָּפַל וְשֶׁהוּא קִנְסוֹ** (שמות כב ג) **אִם הִמָּצָא תִּמְצָא בְיָדוֹ הַגִּנֵּבָה וְגו' שְׁנַיִם שְׁלֹשׁ, וּדְרַשׁ רַב אִם הִמָּצָא** – אם הוֹבֵר הַדֵּבֶר בְּעֵדִים, אוֹ תִּמְצָא בְּדִינֵךְ – הדיינים יחייבו אותו כפל, **פֶּה לְמִרְשִׁיעַ אֵת עֲצָמוֹ** – למעט מאופן שהדבר הוברר על ידי שהודה הגנב והרשיע את עצמו. אלא שיש להקשות, לָמָּה לִי לדרוש כן מהפסוק 'הִמָּצָא תִּמְצָא', והרי מִאֲשֶׁר יִרְשָׁעוּ אֱלֹהִים שְׁלֹשׁ שְׁנַיִם לְרַעְיוֹהוּ (שם כב ח) נִפְקָא – נלמד דין זה, שכן משמע רק כאשר הורשע הגנב על ידי הדיינים והדיינו על פי העידים) הוא חייב כפל, אבל המרשיע את עצמו מקודם פטור.

אֶלָּא ממה שנאמר שני פסוקים בענין, שְׁמַע מִיָּה – אתה למד לומר שאף המוֹדָה בְּקִנְסֵךְ וְאַחֵר כִּךְ בָּאוּ עֵדִים פְּטוֹר. וְשְׁמוּאֵל הוֹסִיב שהמודה בקנס ואחר כך באו עדים חייב, **אָמַר לָךְ, הֵהוּא** – הפסוק 'הִמָּצָא תִּמְצָא, מִכֵּי לִיָּה – נצרך לדעתו, ללמד לְגַבֵּעַ עֲצָמוֹ שְׁחִיב כפל על כל דבר שגנב, וּבִדְתֵּנָּא דְּכִי חֻקֵּיהּ שֶׁדֶּרַשׁ כֵּן (לעיל סג) מופסוק זה. ורק מהפסוק 'אֲשֶׁר יִרְשָׁעוּ אֱלֹהִים' אנו למדים לפטור את המודה בקנס, לפיכך אינו פטור כשלא באו עדים אחר כך.

אִתִּיבִיהּ רַב לְשְׁמוּאֵל, שנינו בברייא, אם דָּאָה הגנב עֵדִים שְׁמִשְׁמָשִׁים וּבָאִים – מתקברים לבית דין להעיד עליו, וקדם וְאָמַר לבית דין, אכן גִּנֵּבְתִי, אֶכֶּל לֹא טִבְחָתִי וְלֹא מִכְרָתִי, אֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶלָּא קֶרֶן בלבד, לפי שהמודה בקנס פטור אף על פי שהודה מחמת העדים, ומשמע, שאפילו באו אחר כך העדים שגנב, הוא פטור.

אָמַר לִיָּה – השיב שמואל לרב, **הָאֵא** – בברייא זו פְּטוֹר עֲסָקִינוּ – מדובר, בְּגוֹן שְׁחֹרֵי עֵדִים לְאֻחוּרֵיהֶם ולא באו להעיד, ולכן הוא פטור, אבל אם באו והעידו הוא חייב. חוזר רב ומקשה, וְהָאִי מִדְּתֵנִי סִיפָא – מזה ששנינו בסוף הברייא, רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי וְ-בֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן חוֹלַק וְאָמַר, אף לאחר שהודה הגנב ונפטר יבואו העדים ויעידו ויחייבוהו, מִכְּכֵל – מתוך דבריו אתה למד דְּתֵנָּא קָמָא כִּכְר שְׁלֵא יבואו העדים להעיד לאחר שהודה הגנב, לפי שהמודה בקנס פטור. **אָמַר לִיָּה** – השיב שמואל לרב, אכן תנא קמא אינו סובר כמוני, אבל לֹא אֵיכָא – וכי אין את שיטת רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן

דְּקָאִי בְּכוּתִי – שסובר כמוני, אם כן אֵנָּא דָּאָמַר – אני שאמרתי שאם באו עדים לאחר שהודה הוא חייב, בְּרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אמרתי כך.

הגמרא מבררת כיצד יפרש רב את המחלוקת בברייא: **לְשְׁמוּאֵל, בְּדָאִי תֵּנָּא הִיא** – נחלקו תנא קמא ורבי אלעזר ברבי שמעון בדין זה, שלדעת תנא קמא המודה בקנס ואחר כך באו עדים פטור, ולדעת רבי אלעזר ברבי שמעון חייב. אבל לְרַב מִי לֵימָא – האם נאמר תֵּנָּא הִיא – שנחלקו התנאים בדין זה, או שנחלקו בענין אחר ואילו המודה בקנס ואחר כך באו עדים לפי כולם הוא פטור. משיבה הגמרא: **אָמַר לָךְ רַב, אֵנָּא דָּאָמַרִי** שהמודה בקנס ואחר כך באו עדים פטור, **אֶפִּילוֹ לְשִׁית רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אמרתי כן**. הואיל ועד כָּאֵן לֹא קָאָמַר – לא נחלק רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הֵתֵב – בברייא שאף לאחר שהודה הגנב יבואו עדים ויעידו, אֶלָּא מִשּׁוֹם דְּקָא מוֹדִי מִחֲמַת בִּיעֲתוּתָא דְעֵדִים – שהגנב הודה רק מחששו מהעדים, שקרבו לבית דין להעיד עליו, והודאה זו אינה פוטרת. **אֶכֶּל הָאֵא** – באופן שדבר רב, דְּמוֹדָה מְעַצְמוֹ ולא מחמת העדים, **אֶפִּילוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן מוֹדָה שאפילו באו עדים אחר כך פטור**.

רב המנונא מגביל את שיטת רב: **אָמַר רַב הַמְנוּנָא, מִסְּתַבְרָא מִלְּתִית דְרַב – מסתבר שדברי רב נאמרו רק בגנב שאומר גִּנֵּבְתִי וְבָאוּ עֵדִים שְׁנֵנָּב, ואז הוא פטור, שְׁהָרִי בהודאה זו הוא חייב את עֲצָמוֹ בְּקֶרֶן** (שהמודה בממון חייב), לפיכך הוא פטור מן הכפל. **אֶכֶּל אם אָמַר לֹא גִנֵּבְתִי, וְבָאוּ עֵדִים שְׁנֵנָּב וְחִיבוּהוּ כְּפֹל וְכַפֵּל, וְחֹזֵר הִגְנֵב וְאָמַר טִבְחָתִי וּמִכְרָתִי, וְבָאוּ עֵדִים שְׁטָבֵיכָא וּמִכְרָ, באופן זה הוא חייב על הטביחה ומכירה, שְׁהָרִי בהודאתו הוא פטור את עֲצָמוֹ מִכְּלָוִים – מכל תשלום, ולא התכוון להתחייב ושכן ידע שהמודה בקנס פטור, לפיכך אם באו עדים אחר כך חייב**.

רבא דוחא את דברי רב המנונא: **אָמַר לוֹ רַבָּא לרב המנונא, וְקַפְחָתִי קַפְחָת – ציערת לְכִי דְכִי רַב – את תלמידי בית המדרש בכך שאמרת בדעת רב דבר שאינו נכון, שכן מרב הונא שיעד דברי רב וזיה גדול ממך, מוכח שלא כדבריך. דָּהָא – שהרי בְּגוֹן גְּמִלְאֵל שהודה שסימא את עין טבי עבדו, הוֹסִיב עֲצָמוֹ מִכְּלָוִים הָיָה – פטר את עצמו לגמרי ושהרי המסמא את עין עבדו אינו חייב אלא קנס בלבד, וְקָאָמַר לִיָּה – ואף על פי כן הקשה רב חִסְדָּא לְרַב הוֹנָא – שמדברי רבי יהושע 'שהרי אין לך עדים', משמע שאם באו עדים אחר כך חייב, וְלֹא קָא מְשַׁנֵּי לִיָּה – ולא תירץ רב הונא לרב חסדא שאין הודאתו זו פוטרת לפי שפטור את עצמו מהכל. ומוכח, שגם בכזה אופן הוא פטור לדעת רב**.

הגמרא מביאה ראיות לדברי רב המנונא: **אִתְמַר נְמִי, אָמַר רַבִּי חִיָּא בְרַי אָבָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, גִּנֵּב שהודה ואמר גִּנֵּבְתִי, וְבָאוּ אַחֵר כִּךְ עֵדִים שְׁנֵנָּב, פְּטוֹר מִכְּכֵל, שְׁהָרִי חֵיב הִגְנֵב את עֲצָמוֹ בְּקֶרֶן, לפיכך מועילה הודאתו לפטור מכל. אֶכֶּל אם אָמַר שהוא לֹא גִנֵּב, וְבָאוּ עֵדִים שְׁנֵנָּב, וְחֹזֵר הִגְנֵב וְאָמַר טִבְחָתִי וּמִכְרָתִי, וְבָאוּ עֵדִים שְׁטָבֵיכָא וּמִכְרָ, חֵיב אף בתשלומי ארבעה וחמשה, שְׁהָרִי כשהודה הוא פטור את עֲצָמוֹ מִכְּלָוִים, והודאה כזו אינה פוטרת. אָמַר רַב אֲשִׁי, מִתְּנִיתִין דְּתֵנִי, נֵבֵב עַל פִּי עֹדוֹת שְׁנַיִם, וְטָבֵיכָא וּמִכְרָ עַל פִּי עַד אֶחָד אוֹ עַל פִּי עֲצָמוֹ – שהודה בעצמו, מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפַל על הגניבה שהרי יש על כך שני עדים, ואֵינוֹ מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אֶרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה על הטביחה ומכירה לפי שאין על כך שני עדים, והמודה בקנס פטור. ויש לדייק בדברי המשנה, מאחר ורצה התנא ללמדנו שהמודה בקנס פטור לָמָּה לִי דְתֵנִי – מדוע שנה גִּנֵּב עַל פִּי שְׁנַיִם והשמיענו את דין הודאה בקנס רק בטביחה ומכירה, לִיָּתִי – שישנה גִּנֵּב וְטָבֵיכָא (ומכר) עַל פִּי עַד אֶחָד אוֹ עַל פִּי עֲצָמוֹ אֵינוֹ מְשַׁלֵּם קנס אֶלָּא את הִקְרָן, שגם בגנבה הודה הגנב ופטור אף מכל.**

עדי הטביחה משלמין לגנב תשלומי שלשה שרצו לחייבו.
 אלא בודאי מילתא אחרייתא איכא בינייהו – דבר נוסף אמרו חכמים
 שלא נאמר בברייתא, ועליו חלק סומכוס. ופגנן דאתו בי תרי –
 שבאו שני עדים ואמרי ליה לגנב גנבת, ואמר ליה הגנב אין – כן,
 גנבת, ואף ספקתי ומפקתי אותה, מיהו – אבל לא בפניכם גנבת.
 ואייתי סהדי ואומיניהו – והביא הגנב עדים שהזימו את עדי הגניבה,
 והעידו בלא באפייהו גנב – שלא בפניהם גנב, אלא הם היו במקום
 אחר באותה שעה. ואייתי בעל הפית סהדי – וחזר בעל השור והביא
 עדים אחרים, ואסחידו ביה – והעידו בו דגנב וספק ומכר, ובהודאת
 סביחה קמיפלגי חכמים וסומכוס, האם ההודאה על הטביחה
 נחשבת כדי לפטור מתשלומי ארבעה וחמשה. דרבנן סברי, אף על
 גב ההודאה דגניבה מחמת עדים הוא דקא מודה ואינה פוטרת אותו
 מכפל, מכל מקום הודאה דסביחה הודאה היא שהרי אינו מודה
 מחמת העדים, ופטור מארבעה וחמשה אף על פי שלא חייב עצמו
 בבלום. לפיכך העדים הראשונים משלמים כפל לגנב כפי שרצו
 לחייבו, והגנב נותן אותו לבעלים ופטור מארבעה וחמשה.
 וסומכוס סבר, בין ההודאה דגניבה מחמת עדים הוא דקא מודה
 ואינה פוטרת, דסביחה לאו הודאה – גם ההודאה על הטביחה אינה
 נחשבת שהרי אינו מחייב את עצמו כלום, וכשיבואו עדים אחר
 כך יחייבוהו. ולפיכך, הנה עדים קמאי דאומיניהו – עדי הגניבה
 שהזימו, משלמין תשלומי כפל, והוא – הגנב, משלם שלשה לפי
 ושינא לאיל על הטביחה, ומשלם לתשלומי ארבעה וחמשה.
 נמצא שנחלקו בדיון מודה בקנס שפטר עצמו מכלום ובא עדים
 אחר כך, שלחכמים הוא פטור וכבר הונא, ולסומכוס הוא חייב
 כרבי יוחנן.
 דוחה הגמרא: אמר רב אחא בריה דרב איקא, לא בענין זה נחלקו
 חכמים וסומכוס, אלא דכילי קלאם – הכל מודים שהודאה דסביחה
 לאו הודאה היא לפי שלא חייב עצמו בכלום, וכרבי יוחנן. אלא דרין
 עדות שאי – שאין אותה יכול להויקח – לקיים בה דין הומה קמיפלגי.
 ופגנן דאתו סהדי ואמרי ליה – לגנב גנבת, ואמר ליה הגנב אכן גנבת
 וספקתי ומפקתי, מיהו – אבל לא בפניכם גנבת אלא בפני פלוני
 ופלוני. ואייתי סהדי – והביא הגנב עדים, ואומיניהו דלא באפייהו גנב
 – והזימו את עדי הגניבה שלא בפניהם גנב אלא הם היו במקום
 אחר באותה שעה. ואתו – ובאו אותם פלוני ופלוני שאמר הגנב,
 ואסחידו ביה – והעידו על הגנב דגנב וספק ומכר. ובהא קמיפלגי –
 ובזה נחלקו חכמים וסומכוס, דרבנן שפטר מתשלומי ארבעה
 וחמשה סברי, מכיון שהודאה הגנב תחילה בעדותם של האחרונים
 הויא לה עדות האחרונים עדות שאי אותה יכול להויקח, שהרי הגנב
 מודה שגנב וטבח ומכר בפניהם, וכל עדות שאי אותה יכול להויקח
 לא הויא עדות, לפיכך הוא פטור לגמרי בדיון מודה בקנס. וסומכוס
 סבר עדות שאי אותה יכול להויקח הויא עדות, לפיכך העדים
 הראשונים שהזימו משלמים כפל לבעלים [בעבור הגנב], והוא
 משלים לארבעה וחמשה על פי עדות האחרונים.
 מקשה הגמרא: והא קיימא לך – הלכה בידינו עדות שאי יכול
 להויקח לא הויא עדות, וכיצד חולק סומכוס על כך. מתרצת
 הגמרא: הני מילי – שאינה עדות, הויא – רק כאשר הסיבה שאי
 אפשר להזימה היא משום דלא ידעי העדים באיזה יום ובאיזה שעה
 היתה הגניבה, דליכא – אין קיום לעדות כלל, ויש לחשוש שמא
 שקרו ומנעו מלומר את היום והשעה כדי שלא יוכלו להזימום.
 אבל הויא, הסיבה שאי אפשר להזימום היא משום שהגנב עצמו
 סויעי הויא דקא מסייעי ליה ומודה שגנב וטבח ומכר בפניהם,
 והודאת בעל דין כמאה עדים, לפיכך סובר סומכוס שעדות כשרה
 היא.
 הגמרא מקשה על דברי סומכוס: אמר רב ברייתא לעיל בדברי
 סומכוס, שהן – העדים שהזימו משלמין תשלומי כפל, ומשמע שהם
 משלמים קרן וכפל. וקשה, מדקא מודה דגנב קרן פני שלימי –
 מאחר שהוא מודה שגנב, הוא חייב לשלם את הקרן. ואין העדים
 מפסידים לו מאומה בעדותם, מאחר שהוא חייב כבר משעה שגנב.
 מתרצת הגמרא, אמר רבי אלעזר משמיה דרב, תני – תשנה בדברי
 סומכוס

אלא לאו – בודאי, הא קא משמע לן – דין זה למדתנו המשנה, שרק
 אם גנב על פי שנים, וספק על פי עד אחד או על פי עצמו, שבאופן
 זה הוא דלא מחייב את עצמו בקרן, שהרי כבר העידו עליו שגנב,
 הוא דאמרינן – אז אנו אומרים שכשהודה על פי עצמו הוא דומיא
 – דינו דומה דעל פי עד אחד – לזה שעד אחד מחייבו, ולכן מה –
 כשם שהמתחייב על פי עד אחד בי אתי – כשיבוא עד אחד נוסף
 ומצטרף בחדיה – עם העד הראשון, מחייב – מתחייב הגנב לשלם
 ארבעה וחמשה על פי עדותם, כך על פי עצמו נמי בי אתו עדים
 מחייב ואף על פי שכבר הודה, כיון שלא חייב עצמו בכלום. אבל
 אם גנב וספק ומכר על פי עד אחד או על פי עצמו, שגם על הגנבה
 אין שני עדים, דחייב הגנב את עצמו בקרן, לא אמרינן שכשהודה
 על פי עצמו הוא דומיא דעל פי עד אחד. אלא הואיל וחייב את
 עצמו, אפילו יבואו עדים אחר כך נפטר, ואילו בעד אחד אם
 יצטרף אליו אחר חייב.
 רב אשי מבאר את הראיה לרבי יוחנן מהביריתא. דתניא, אם ראה
 הגנב עדים שמשמשיין – מתקרבים ובאין להעיד עליו, וקדם ואמר
 לבית דין גנבתי, אבל לא ספקתי ולא מכרתי, אינו משלם אלא קרן,
 שהמודה בקנס פטור אפילו באו עדים אחר כך. וקשה, למה לי
 למיתנא – מדוע שונה התנא ואמר גנבתי אבל לא ספקתי ולא
 מכרתי, כלומר שהודה רק בגנבה ולא בטביחה ומכירה, ניתני –
 שישנה או גנבתי או ספקתי ומכרתי, והיינו בין שהודה רק על
 הגנבה ובין שהודה רק על הטביחה ומכירה הוא פטור מהקנס.
 אלא לכן לא שנה התנא, כי הא קא משמע לן – את דינו של רבי
 יוחנן הוא בא להשמיענו. לפיכך, מעמא דאמר גנבתי, שבהודאה זו
 הוא דחייב עצמו בקרן, אז הוא דפטור מכפל כיון שהודה בקנס. אבל
 אם אמר לא גנבתי, ובאו עדים שגנב וספקתי וספקתי וספקתי
 הגנב ואמר ספקתי ומכרתי, ובאו עדים שספק ומכר, דלא חייב עצמו
 בהודאתו בקרן, שהרי העדים הראשונים כבר חייבוהו על כך, חייב
 ארבעה וחמשה, ואינו נפטר משום מודה בקנס. אלא – מוכח
 מנאן כרבי יוחנן, שהודאה דסביחה לחוד לא הודאה היא – אינה
 נחשבת הודאה לפטור, לפי שלא חייב את עצמו כלום.
 הגמרא דוחה את ראת רב אשי מהביריתא: אמר בני הישיבה, לא
 את דברי רבי יוחנן כוונת הברייתא להשמיענו, אלא היא גופה –
 דין זה עצמו האמור בה קא משמע לן, דכיון דאמר הגנב גנבתי
 ונפטר מכפל, אף על גב דאמר לא ספקתי ולא מכרתי ואחר כך באו
 עדים שספק ומכר, פטור אף על הטביחה ומכירה. מאי מעמא,
 משום שתשלומי, (ארבע) [המשנה] אמר רחמינא, חייבה
 התורה לשלם, ולא תשלומי ארבעה ולא תשלומי שלשה, וזה שהודה
 ונפטר מכפל לא ישלם אלא ארבעה או שלשה, לפיכך הוא פטור
 לגמרי.
 לימא תנאי – נאמר שנחלקו תנאים בדיון זה שאמר רבי יוחנן. שכן
 שינו בברייתא. אם היו שנים מעידין על אחד שגנב שור או שה,
 והיו שנים אחרים מעידים אותו – עליו שספק ומכר אותם, והזימו
 עדי הגניבה, כיון שבטלה עדות הגניבה הרי עדות שספק ומכר
 במילה בולה ובטלה גם עדות הטביחה ומכירה [שהרי אם לא גנב
 אף לא טבח ומכר], ועדי הגניבה משלמים לגנב כפל והוא פטור
 לגמרי. ואם הזימו רק עדי הסביחה, הוא – הגנב משלם לבעלים
 תשלומי כפל על פי עדי הגניבה, והן – עדי הטביחה משלמין
 תשלומי שלשה לגנב, כיון שרצו לחייבו על הטביחה. משום – בשם
 סומכוס אמר, שהן – עדי הגניבה משלמין לגנב תשלומי כפל, והוא
 – הגנב משלם לבעלים תשלומי שלשה לפי ותשלומי שנים לאיל על
 הטביחה.
 הגמרא מבאר תחילה את דברי סומכוס, ומוכיחה את מחלוקת
 התנאים בדברי רבי יוחנן: אהייא קאי סומכוס – על איזה דין
 בברייתא חלק סומכוס. אילימא – אם נאמר שהוא חולק ארישא,
 ואומר שאם הזימו עדי הגניבה חייב הגנב על הטביחה כיון שלא
 הזימו עדי הטביחה, וכי לית ליה למוכנסו שעדות שספק ומכר
 במילה בולה, והרי אם לא גנב אף לא טבח ומכר. ואילא תאמר
 שסומכוס דבר אפסיא, שהזימו עדי הטביחה, הרי שפיר קאמרי
 דרבנן שהוא – הגנב משלם תשלומי כפל על פי עדי הגניבה, והם –